

ת"א (חיפה) 61341-01-12 - אלתר ישראל אברהם, נ' מדינת ישראל

ת"א (חיפה) 61341-01-12 - אלתר ישראל אברהם, נ' מדינת ישראל ואח' שלום חיפה

ת"א (חיפה) 61341-01-12

תיק חיצוני:

אלתר ישראל אברהם,

ע"י ב"כ עו"ד ג. סלעית ואח'

נגד

1. מדינת ישראל

ע"י פרקליטות מחוז חיפה (אזרחי)

2. דוד רויטמן,

3. מיכאל זנטי,

ע"י ב"כ עו"ד ר. רוזנברג

4. בהיג' בן בדיע עוייד,

בית משפט השלום בחיפה

[13.08.2018]

כב' השופטת הבכירה כאמלה ג'דעון

פסק דין

1. התביעה שבפני עניינה במעשי הונאה ומרמה המיוחסים לנתבעים 2 עד 4 כפי שיפורט להלן.

2. שרים שבתאי ז"ל (להלן "המנוח") היה הבעלים של מחצית הזכויות בדירה הנמצאת ברחוב המלך יואש 25 בחיפה,

הידועה כחלקה 93/32 בגוש 10743 (להלן "הדירה").

המנוח נפטר ביום 00.00.02 ולא הותיר אחריו אישה או ילדים.

נתבע מס' 3 מר מיכאל זנטי (להלן "מר זנטי") היה הבעלים של משרד למתן שירותים משפטיים לעורכי דין, מסירות

משפטיות, שליחויות וכדומה, בתקופה הרלוונטית לתביעה.

נתבע מס' 2 מר דוד רויטמן (להלן "עו"ד רויטמן") היה עורך דין אשר עבד במשרדו של מר זנטי בתקופה הרלוונטית

לתביעה.

- נתבע מס' 4 מר בהיג' עוייד (להלן "מר עוייד") היה עורך דין בהשעיה, אשר עבד גם הוא במשרדו של מר זנטי בתקופה הרלוונטית לתביעה, ונמצא בהליכי פשיטת רגל כפי שהוכח מהעדויות.
3. על פי הנתען בכתב התביעה, הנתבעים 2-4 הנ"ל (להלן "הנתבעים") קשרו קשר במטרה להשתלט על הנכסים שהותיר אחריו המנוח. לשם כך הם זייפו שטר חוב, שלפיו לכאורה חב המנוח לאדם בשם ודים מורוזוב סך של 180,000 ₪, והגישו את השטר לביצוע בלשכת הוצאה לפועל בעפולה. בשלב מסוים הועבר התיק ללשכת הוצאה לפועל בנצרת.
4. ביום 4.1.10 הטילו הנתבעים עיקול על הדירה, וביום 21.4.10 הגישו בקשה למינויו של עו"ד רויטמן ככונס נכסים על הדירה. הבקשה אושרה על ידי רשם ההוצאה לפועל.
5. ביום 5.4.10 הגיש התובע באמצעות מיופה כוחו מר מנחם בנדיקט (להלן "מר בנדיקט"), במסגרת הליכי הכינוס, הצעה לרכישת מלוא הזכויות בדירה תמורת סך של 236,500 ₪. עם הגשת ההצעה, ולדרישת הנתבעים, מסר מר בנדיקט לידי מר עוייד צ'יק בנקאי על סך של 23,700 ₪, המהווה כ- 10% ממחיר העסקה. צ'יק זה הופקד בחשבוננו של עו"ד רויטמן.
6. לאחר אישור ההצעה, נחתם ביום 25.4.10, בין התובע באמצעות מיופה כוחו מר בנדיקט לבין עו"ד רויטמן ככונס נכסים, הסכם למכירת מלוא זכויות הבעלות בדירה. במעמד החתימה, שילם התובע באמצעות מר בנדיקט סכום נוסף של 35,425 ₪ (15% ממחיר העסקה). הסכום נמסר לידי מר עוייד במשרדו של עו"ד רויטמן על פי הנתען.
7. ביום 15.6.10 אישרה רשמת ההוצאה לפועל בנצרת את עסקת המכירה, וכפועל יוצא מכך, מסר התובע באמצעות מר בנדיקט על פי הנתען, לידי מר עוייד, במשרדו של עו"ד רויטמן, סכום נוסף של 160,000 ₪ במזומן.
8. בין לבין עלה חשד כי הנתבעים 2-4 היו מעורבים בשורה של עבירות פליליות שמטרתם היתה להשתלט על נכסיהם של מנוחים, שמתו עריריים ולא הותירו אחריהם קרובי משפחה מדרגה ראשונה, תוך הצגת מצגי שווא וזיוף מסמכים לרבות במחשבי משרד ההוצאה לפועל בחיפה. בגין חשדות אלה הוגש נגדם כתב אישום.
9. עם היוודע הדבר, הוטל צו מניעה על הליכי מכירת הדירה, ועד היום לא הושלמה העברת הזכויות בדירה על שם התובע.
10. כתב האישום שהוגש נגד הנתבעים במסגרת ת.פ. 26040-11-11, הכיל שבע פרשות של מעשי זיוף, הונאה ומרמה במסגרת הליכים בתיקי הוצאה לפועל, לרבות הפרשה נשוא התביעה.

11. במהלך ניהול המשפט הגיעו המאשימה ומר זנטי להסדר טיעון שלפיו הפרשה נשוא התביעה ופרשה נוספת, ימחקו מכתב האישום, מר זנטי יודה בעובדות כתב האישום לגבי יתר הפרשות, והטיעון לעונש יהיה פתוח. בנוסף הוסכם על "פיצוי של 35,000 ₪, כאשר הסניגור אינו מתערב למי יועבר הסכום, והתביעה מציעה להעבירו למר ישראל אלתר[קרי התובע, כ.ג.], וזאת ללא מחויבות לעמדת הנאשם".
- בעקבות ההסדר הנ"ל, הוגש כתב אישום מתוקן, מר זנטי הודה בעובדות הכלולות בו, הורשע, ונגזר עליו, בין היתר, עונש מאסר בפועל למשך 21 חודשים ופיצוי התובע בסך של 35,000 ₪.
12. מר עויד גם הוא הגיע להסדר טיעון עם התביעה שלפיו העבירה של קשירת קשר לביצוע עבירה ביחס לפרשה נשוא תביעה זו, תוחלף בעבירה של אי מניעת פשע, ובמקום העבירות של שיבוש מהלכי משפט, זיוף מסמך וקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות לגבי פרשה זו, יואשם בסיוע לביצוע העבירות הנ"ל. יתר סעיפי העבירות לגבי הפרשות האחרות, נותרו על כן (למעט אישום מס' 7 שאינו רלוונטי לענייננו).
- בעקבות ההסדר הנ"ל, הוגש כתב אישום מתוקן, מר עויד הודה בעובדות הכלולות בו, הורשע, ונגזר עליו, בין היתר, עונש מאסר למשך 5 חודשים אותם ירצה בעבודות שירות, וקנס כספי בסך של 3,000 ₪.
- כאן המקום לציין כי הוכח כי הפרשה נשוא התביעה הינה הפרשה היחידה מבין כלל הפרשות שנכללו בכתב האישום, שבגינה הוגשה תביעה כספית כנגד הנתבעים, ואין זה מן הנמנע כי הדבר עמד לנגד עיניהם של הנתבעים בעת גיבוש הסדר הטיעון במסגרת ההליך הפלילי הנ"ל.
13. עו"ד רויטמן הודה בהתחלה במסגרת ההליך הפלילי והורשע, אולם לאחר מכן ניהל הליך לביטול הודאתו. הודאתו בוטלה, והמשפט הפלילי נגדו עדיין מתנהל.
14. בעקבות ההשתלשלות הנ"ל, הגיש התובע את תביעתו דן שבה עתר לחייב את הנתבעים לפצותו בגין הסכומים ששולמו על ידו בסך של 234,772 ₪ נכון למועד הגשת התביעה, בנוסף לנזק לא ממוני, כשהוא מעמיד את סכום התביעה הכולל על סך של 300,000 ₪.
- את תביעתו השתית התובע על עוולות של גזל, תרמית, הפרת חובה חקוקה, הפרת חוזה ועשיית עושר ולא במשפט.

15. לכתב התביעה צירף התובע גם את המדינה כנתבעת מס' 1 (להלן "המדינה"), בטענה כי ההחלטות שניתנו על ידי רשמי הוצאה לפועל, הראשונה אשר הורתה על מינויו של עו"ד רויטמן לכוונס נכסים על מלוא הזכויות בדירה, והשנייה אשר הורתה על אישור הסכם המכר של הדירה, ניתנו ברשלנות רבתי, וזאת בשם לב לעובדה שהמנוח היה הבעלים של מחצית הזכויות בדירה בלבד, כפי שמופיע בנסח הרישום שלה. עוד הוסיף וטען כי המדינה התרשלה כלפי התובע בכך שיצרה כלפיו מצג כי כונס הנכסים שמונה מטעם ההוצל"פ פועל בשמה כדין למכירת הדירה, וזאת מבלי שנקבעו הוראות שיפוטיות או מינהליות מתאימות להבטיח כי תפקידו של כונס הנכסים יתמלא באופן שכספו של התובע לא יושם על קרן הצבי, ובין היתר לא נקבעה מתן ערובה ממשית כתנאי לכניסתו של כונס הנכסים לתפקידו, לא נקבעו הוראות להבטחת כספו של התובע עד לרישום הזכויות בדירה על שמו, לא נתבקשה עמדת כונס הנכסים הרשמי לשם איתור יורשים על פי דין של המנוח. בשל כל אלה טען התובע כי המדינה אחראית לשיפוי בגין הנזקים שנגרמו לו בעקבות המעשים הרשלניים ו/או המחדלים הנ"ל.
16. הנתבעים הכחישו את הטענות שיוחסו להם, וכל אחד מהם ניסה להטיל את האשם לנזקיו של התובע על השני. עו"ד רויטמן הכחיש את המעשים המיוחסים לו וטען כי הוא לא היה מעורב בשום עבירה, וכי פעל בתום לב, וכי הוא לא היה מעבידם של מר זנטי ומר עוייד, וכי אין לו כל אחריות בגין מעשיהם.
17. מר עוייד גם הוא הכחיש את הטענות שיוחסו לו על ידי התובע וטען כי לא היה לו כל קשר לנטען בכתב התביעה מלבד היותו עובד במשרד של עו"ד רויטמן. לטענתו, התובע מנסה להעליל עליו ולהכפיש את שמו ולהוציא ממנו כספים שלא קיבל אותם מעולם. מר עוייד הכחיש כל קשר לקנוניה עם הנתבעים האחרים, וטען כי הוא מעולם לא ידע על נתונים או עובדות לא נכונות כפי שנטען בכתב התביעה, והכחיש קבלת כספים על ידו.
18. מר זנטי טען כי אינו מכיר את התובע וכי אין הוא חייב לו מאומה, וכי אינו קשור למחדלים ו/או למעשים אשר גרמו לנזקים הנתבעים בכתב התביעה. עוד טען כי הוא מעולם לא הורשע בהונאה או במרמה כלפי התובע כפי שעולה מהכרעת הדין בהליך הפלילי.
19. המדינה הכחישה את הטענות שהועלו נגדה לרבות עוולות הרשלנות שיוחסו לה, וטענה כי אינה נושאת באחריות לפרשה נושא התביעה ו/או לתוצאותיה, וכי דין התביעה נגדה להידחות על הסף מחמת חסינות שיפוטית. בנוסף הכחישה המדינה את הנזקים הנתבעים בכתב התביעה, וטענה כי הנזקים הנ"ל, ככל שאירעו, אירעו בשל רשלנותו של התובע ו/או מעשיו ו/או מחדליו.
20. בסמוך לאחר הגשת כתב הגנתה, הגישה המדינה בקשה לדחיית התביעה על הסף נגדה מחמת חסינות שיפוטית. ביום 18.12.13 ניתן פסק דין חלקי שקיבל את הבקשה לאחר שנקבע כי פעולותיהם של כב' הרשמים חוסות תחת החסינות השיפוטית. על פסק הדין הוגש ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה, וביום 20.7.15 ניתן פסק דין בערעור שלפיו, מחד, אושרה הקביעה בדבר העדר אחריות המדינה בגין מעשיהם ומחדליהם של כב' הרשמים, ומאידך, הוחזר התיק לבית משפט זה על מנת לדון בשאלת אחריות המדינה למעשי כונס הנכסים.
21. ההליך בבית משפט זה נמשך ובמהלכו נשמעו עדויות הצדדים, כאשר מטעם התובע העידו התובע, מר בנדיקט, ומר צלאח אליהו שהיה מעורב בפרשיות שבהם הורשעו הנתבעים. מטעם הנתבעים העידו כל הנתבעים, ומטעם המדינה העידה גב' מאיה גרינברג אשר שימשה כמנהלת אגף הוצל"פ ארצי ברשות האכיפה והגבייה במועד הרלוונטי לתביעה, וכיום היא משמשת כסמנכ"לית מקצועית ברשות האכיפה והגבייה.

22. דיון

בהינתן העובדה שפרשת הזיוף שתוארה לעיל אינה שנויה במחלוקת בין הצדדים, תיבחנה להלן אחריותם של כל אחד מהנתבעים, ככל שקיימת, בפרשה הנ"ל.

23. נתבע מס' 2 - עו"ד רויטמן

עו"ד רויטמן עבד כעורך דין במשרדו של מר זנטי כמתואר לעיל, בתקופה הרלוונטית לתביעה. אמנם לא הובהרו דיים יחסי העבודה בין השניים ודרך ההתחשבות שהיתה נהוגה ביניהם, אולם מחומר הראיות והעדויות הוכח כי הסכם המכר של הדירה נחתם בין עו"ד רויטמן ככונס נכסים לבין מיופה כוחו של התובע מר בנדיקט, וכי שני התשלומים הראשונים על חשבון המכירה, 23,700 ₪ ו- 35,425 ₪ הופקדו בחשבון.

אין צורך להכביר במילים אודות חובת הזהירות שאותה חב כונס הנכסים כלפי צדדים בתיק ההוצל"פ, קל וחומר כאשר מדובר בחתימה על הסכם מכר. אולם הסתבר כי עו"ד רויטמן נהג ברשלנות עת החתים את מיופה כוחו של התובע על הסכם למכירת הדירה מבלי לבדוק את ההיבטים המשפטיים של העסקה, לרבות מצב הזכויות הרשומות בלשכת רישום המקרקעין. לא זו אף זו, הוא לא דאג להבטיח את כספי הזוכה במקרה והעסקה אינה יוצאת אל הפועל, כפי שכל עו"ד אחר סביר היה נוהג בנסיבות העניין. די בכך בכדי להטיל עליו אחריות לנזקי התובע שנגרמו לו בעקבות מעשיו הרשלניים הנ"ל.

24. נוסף על כך, מחומר הראיות התברר כי חתימותיו של עו"ד רויטמן התנוססו על מסמכים שונים הקשורים לפרשה נשוא התביעה, ובין היתר בקשת לפתיחת תיק ההוצל"פ, הסכמה להתמנות ככונס נכסים ומסמכים אחרים. אמנם עו"ד רויטמן טען כי מדובר בחתימות מזויפות, אולם טענה זו לא נתמכה על ידו בכל ראיה מקצועית שהיא.

25. ואם לא די בכך, אחריותו של עו"ד רויטמן התבטאה בין היתר בכך שהוא הרשה, במודע ו/או מתוך עצימת עיניים, לעשות שימוש בחותמת "פקסימיליה" כפי שהוגדרה על ידו, ודי בכך בכדי להטיל עליו אחריות שילוחית לנזקי התובע, משלא הוכח, במידה הדרושה בהליך זה, כי השימוש בחותמת הנ"ל נעשה תוך חריגה מהרשאה.

26. בנוסף לעוולת הרשלנות, עו"ד רויטמן ביצע כלפי התובע עוולת תרמית כהגדרתה בסעיף 56 לפקודת הנזיקין, שזו לשונו:

"תרמית היא הצג כוזב של עובדה, בידיעה שהיא כוזבת או באין אמונה באמיתותה או מתוך קלות ראש, כשלא איכפת למציג אם אמת היא או כזב, ובכוונה שהמוטעה על ידי ההיצג יפעל על פיו; אולם אין להגיש תובענה על היצג כאמור, אלא אם היה מכוון להטעות את התובע, אף הטעה אותו, והתובע פעל על פיו וסבל על ידי כך נזק ממון"

- בענייננו, אין מחלוקת כי הסכם המכר כלל מצגי שווא שהיו בידיעתו של עו"ד רויטמן ו/או היו אמורים להיות בידיעתו, וכי התובע הסתמך על מצגים אלה וסבל על ידי כך נזק ממון.
27. על כן הנני קובעת כי עו"ד רויטמן עוול כלפי התובע בעוולות הרשלנות והתרמית, ומשכך הוא חב בנזקים שנגרמו לו עקב מעשיו ו/או מחדליו הנ"ל.
28. נתבע מס' 3 - מר זנטי
- מר זנטי היה הבעלים של המשרד למתן שירותים משפטיים שבו הועסקו עו"ד רויטמן ומר עוייד כמתואר לעיל. אמנם מר זנטי ניסה להרחיק את עצמו מכל מעורבות בפרשה נשוא התביעה, אולם לא שוכנעתי כי כך היו פני הדברים.
- מחומר הראיות הוכח כי החשבון שנרשם כחשבון ב"כ הזוכה בבקשה לפתיחת תיק ההוצאה לפועל נשוא הפרשה, היה חשבונו של מר זנטי. בנוסף הוכח כי תמצית הבקשה להטלת עיקול ברישום בלשכת המקרקעין על הדירה, נכתבה בכתב ידו. עוד הוכח כי מר זנטי הוא זה שהזמין שמאי להערכת מחיר הדירה, הוא זה שהחזיק בחותמת של עו"ד רויטמן כדבר שבשגרה, והוא זה שמשך כספים מחשבונו של עו"ד רויטמן, ובין היתר הסכום של 23,700 ₪. יוצא אפוא שהמעורבות של מר זנטי במהלכים נשוא הפרשה היתה מעורבות מובהקת, לא לדבר על כך שהוא היה בעל ההשפעה במשרד שעל פיו ישק דבר, כפי שהוכח מהעדויות.
- סעיף 12 לפקודת הנזיקין קובע כדלקמן:
- "לענין פקודה זו, המשתף עצמו, מסייע, מייעץ או מפתה למעשה או למחדל, שנעשו או שעומדים להיעשות על ידי זולתו, או מצווה, מרשה או מאשר אותם, יהא חב עליהם"
- בענייננו, הנני קובעת כי בפעולותיו שפורטו לעיל, סייע מר זנטי לביצוע העוולות כלפי התובע, ומשכך חב הוא כלפיו בגין הנזקים שנגרמו לו.
29. אוסיף על כך כי העוולות כלפי התובע בוצעו על ידי עובדים שעבדו במשרדו של מר זנטי, ומשכך חלה עליו אחריות למעשיהם מכח סעיף 13 לפקודת הנזיקין. יצוין בהקשר זה כי משהוכח כי עו"ד רויטמן ומר עוייד עבדו במשרדו של מר זנטי כאמור, והאחרון אף החזיק בחותמות שלהם, אז קמה חזקה לקיומם של יחסי מעביד בינם לבין מר זנטי, קל וחומר כאשר הפעולות שנעשו על ידם הינם עבודות שגרתיות ואופייניות למשרד שנוהל על ידי מר זנטי כאמור.
30. לאור האמור לעיל הנני קובעת כי מר זנטי חב כלפי התובע בגין הנזקים שנגרמו לאחרון, הן בשל היותו שותף במעשה המרמה שבוצע כלפי התובע, והן מכח אחריותו השלוחית כמעביד.

31. נתבע מס' 4 - מר עוייד

נתבע מס' 4 לא הגיש סיכומים בכתב, ולכן התובע זכאי לסעד שנתבקש נגדו, מכח הוראות תקנות 160(ד) ו-157(2) לתקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984.

למעלה מן הצורך אציין כי מחומר הראיות התברר כי למר עוייד היה חלק פעיל בהוצאת הפרשה נשוא התביעה אל הפועל, שכן הסתבר כי האדם שעל שמו נכתב שטר החוב המזויף מר מורוזוב, היה לקוחו בעבר של מר עוייד. עוד הוכח, בין היתר, כי מר עוייד הוא זה שהביא את הסכם המכר לחתימה בפני עו"ד רויטמן, והוא זה שניהל את המשא ומתן לגיבוש העסקה עם מר בנדיקט.

אוסף על כך כי מר עוייד הורשע על סמך הודאתו בסיוע בעבירות של שיבוש מהלכי משפט, זיוף מסמך וקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות לגבי פרשה זו, על כל המשתמע מכך לגבי ההליך שבפנינו, מכח הוראת סעיף 42א(א) לפקודת הראיות שזו לשונה:

"הממצאים והמסקנות של פסק דין חלוט במשפט פלילי, המרשיע את הנאשם, יהיו קבילים במשפט אזרחי כראיה לכאורה לאמור בהם אם המורשע או חליפו או מי שאחריותו נובעת מאחריות המורשע, ובכלל זה מי שחב בחובו הפסוק, הוא בעל דין במשפט האזרחי"

אשר על כן, הנני קובעת כי גם מר עוייד חב כלפי התובע בגין הנזקים שנגרמו לו עקב הפרשה נשוא התביעה.

32. אחריות המדינה לפועלו של עו"ד רויטמן ככונס נכסים

את טענותיו לגבי רשלנותה של המדינה פירט התובע בסעיפים 5.1 ו-5.2 לכתב תביעתו. טענות אלה צוטטו בסיפא של סעיף 15 לעיל.

חלק מהטענות מופנות להחלטות כב' הרשמים בדבר אי מתן הוראה להפקדת ערובה, אי קביעת הוראות להבטחת כספו של התובע ואי קבלת עמדת כונס הנכסים הרשמי. ברי הוא כי לא ניתן להטיל אחריות על המדינה בגין מחדלים נטענים אלה, מחמת החסינות השיפוטית שכב' הרשמים חוסים תחתיה.

33. נותרה להכרעה השאלה האם המדינה התרשלה בכך שלא קבעה נוהלים כלליים/מינהלתיים אשר היו יכולים למנוע את השתלשלות האירועים כמתואר לעיל.

מטעם המדינה העידה כאמור גב' מאיה גרינברג אשר שימשה כמנהלת אגף הוצל"פ ארצי ברשות האכיפה והגבייה במועד הרלוונטי לתביעה, וכיום היא משמשת כסמנכ"לית מקצועית ברשות האכיפה והגבייה. גב' גרינברג העידה כי להבדיל מנוהלים שהוכנו בעניין מינוי כונס נכסים בתיקי מימוש משכונות, לא הוכנו בתקופה הרלוונטית לתביעה, נוהלים בעניין מינוי כונס נכסים בתיקים של חייבים רגילים (עמ' 49 ש' 15-16). ולעניין הבטחת כספי צד ג' בתיקים של חייבים רגילים, היא השיבה כדלקמן:

"ש. בסיטואציה שבה מדובר באדם זוכה שאיננו גוף בנקאי ויש חשש להיעדר סולבנטיות שיביא לכך שרוכש תמים צד ג' יישאר קירח מכאן ומכאן?

ת. זו חוכמה בדיעבד. היום אני יכולה לומר שכן, בשנת 2010 אני חשבתי שלא. אתה לא יודע לסגור פרצה עד שנפרצת. היכולת שלי לחשוב כפושעת או כגנבת מוגבלת, לכן יש דברים שאני יודעת לסגור מראש ויש דברים שלא, עד שנפרצים" (עמ' 50 ש' 12-16)

היא המשיכה ואמרה את הדברים הבאים:

"ש. עו"ד שלא נמצא בהשעיה בלשכת עורכי הדין אבל נמצא בהליכי פש"ר, אתם מקבלים על זה מידע? ת. לא.

ש. כשממלאים בקשה לביצוע שטר, מס' חשבון לזיכוי, האם אתם נוקטים פעולה כלשהי על מנת לוודא שמס' החשבון הזה, הבעלים שלו הוא אותו עו"ד שנרשם כב"כ?

ת. התיקון הזה נעשה בתקנות רק לאחרונה, בחודש אפריל, כשמגישים בקשת ביצוע צריך לצרף אסמכתא לחשבון הזיכוי. זה יכול להיות חשבון הזוכה, או חשבון ב"כ הזוכה, ואם מדובר בבנק, אז החשבון לזיכוי יכול להיות חשבון של החייב שמתנהל בבנק.

ש. מה גרם לשינוי הזה? מה היה המאורע שהביא אתכם למסקנה שצריך לתקן את הנוהל הזה?

ת. התקנות הללו הוכנו ב- 2015 ונחתמו רק עכשיו, איני זוכרת מה קרה.

ש. אני מניח שלא משהו משמח.

ת. כן.

ש. האם אתם מחייבים כונס נכסים היום או אז, מתישהו, לפתוח חשבון נאמנות ספציפי לטובת תיק כינוס?

ת. זה בהתאם הוראות רשם.

ש. האם מחייבים כונס נכסים לגרום לכך שכספי הרוכש ממנו יופקדו בקופת ההוצל"פ, או בחשבון נאמנות ספציפי?

ת. היום כן, הכספים מופקדים בתיק ההוצל"פ ע"י הקונה, או הכונס.

- ש. כלומר, לו היינו אז עם התקנות של היום, ממה שאת מכירה את האירוע פה, זה לא היה קורה, כי הכסף צריך להיות מופקד לקופת ההוצל"פ?
- ת. כן" (עמ' 52 ש' 9-29)
- דומה כי די בתשובתה הנ"ל של גב' גרינברג בכדי לבסס את המסקנה בדבר אחריותה של המדינה לגבי העדר נוהלים שהיו יכולים להבטיח את כספו של התובע במסגרת הליך כינוס הנכסים. ודוק, על המדינה כמי שאחראית על פועלם של רשמי ההוצל"פ, וכפועל יוצא מכך, על כונסי הנכסים הממונים על ידם, מוטלת החובה להחיל מנגנוני ביקורת ופיקוח על פועלם של כונסי הנכסים, מעבר לביקורת השיפוטית המוחלטת עליהם, במטרה למנוע גרימת נזק מהסוג נשוא ענייננו.
34. אשר על כן, הנני קובעת כי גם המדינה עוולה כלפי התובע בעוולת הרשלנות אשר באה לידי ביטוי באי התקנת מנגנוני ביקורת ופיקוח על פועלם של כונסי נכסים בתיקים של חייבים רגילים, בתקופה הרלוונטית לתביעה, ומשכך אחראית היא לנזקים שנגרמו לו עקב רשלנות זו.
35. בהינתן העובדה שכל הנתבעים גרמו לתובע נזק אחד שאינו ניתן לחלוקה, אז יש לראות בהם כמעוולים במשותף לפי סעיף 11 לפקודת הנזיקין.
- לעניין חלוקת האחריות ביניהם, כבר נפסק כי המבחינים לחלוקת האחריות בין מעוולים במשותף הם מבחינים של אשמה, או אשמה מוסרית או צדק ויושר.
- בנסיבות המקרה שבפנינו, ולאחר בחינת אשמו של כל אחד מהמעוולים הנ"ל, שוכנעתי כי יהא זה צודק להטיל על ארבעתם אחריות שווה לנזק שנגרם לתובע, וכך הנני קובעת.
36. בנסיבות המקרה שבפנינו, לא שוכנעתי כי יש להטיל על התובע אשם תורם לאירוע הנזק מחמת אי בדיקת המצב המשפטי של הדירה עובר לכריתת הסכם המכר, שכן מיופה כוחו של התובע מר בנדיקט העיד כי הוא סמך על עו"ד רויטמן ועל המצגים שהוצגו בפניו על ידו, מכח מעמדו ככונס נכסים וזרועו הארוכה של רשם ההוצל"פ.
37. לעניין גובה הנזק - למרות שהתובע לא הציג ראיות ממשיות לעניין העברת הסכום של 160,000 ₪ במזומן לידיהם של הנתבעים, הרי באה עדותו של מר עויד שלפיה אמר כי לתובע נותרה יתרה בסך של 17,000 ₪ בלבד ממחיר הדירה, והשלמה חסר זה (ראה עדותו בעמ' 98). ודוק, המדובר בעדות שהיא לחובתו של מר עויד, דבר המשליך על משקלה וחשיבותה.
38. לעניין הנזק הלא ממוני - אין ספק כי מעלליהם של הנתבעים 2-4 שבעטיים נגרר התובע, על כורחו, להליכים משפטיים רבים, הסבו לו סבל ועגמת נפש.
- על כן, הנני פוסקת לו פיצוי בגין נזק לא ממוני בסך של 10,000 ₪.
39. סוף דבר
- לאור כל האמור לעיל הנני מחליטה לקבל את התביעה כנגד הנתבעים, ומחייבת אותם, ביחד ולחוד, לשלם לתובע את הסך של 234,773 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק מיום הגשת התביעה ועד התשלום המלא בפועל, וכן סך של 10,000 ₪ בגין נזק לא ממוני, בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום ועד התשלום המלא בפועל.
- בנוסף ישלמו הנתבעים ביחד ולחוד לתובע, אגרת משפט בשערך ליום תשלומה בפועל, וכן שכ"ט עו"ד בסך של 30,000 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום ועד התשלום המלא בפועל.
- ניתן היום, ב' אלול תשע"ח, 13 אוגוסט 2018, בהעדר הצדדים.